

Se sagu meil ni lõppetud,
Et Sinnu tahtmisi tehha
Mei' üksi agga püame,
Ja hingi kašsu nõuame,
Mis läbbi taewa same.

Emma süddä.

Üks mõisniku lesk proua olli omma mõisa wålja rentinud ja omma ainsama lapse, ühhe- teistkümnne aastase tütrega lähhemasse iinna ellama läinud. Tüttar surri agga varsti selle peale árra, ja kui esimene wallu emma süd- damest wåhhemaks läks, tundis ta omma ellu ni tühja ja iggawa ollewad, et ta nõuks wöti- si, ennesele üht kašulast wötta, ja passus selle- párrast omma tohtert, üht sesuggust temmale murretseado. Lühikese järrelmötlemisega tuuli tohtril üks noor lesk wie kenna lapsega meeles, kes seal allewüs ellas ja kes emma peatoidust näpputöö ja páilise ammetiga murretses; —

ta ei kartnud mitte, et se emma üht neist laš- test mitte heamelega siina ei annaks.

Ühhel laupäewa öhtul tuuli tohter selle lesse maea ette. Lapsed mängisid ukse ees murru peal ja emma keetis kõlis lastele laupa öhtuks nattuke jahhu pudru. Tohtert nähhes, wiis ta kohhe toast ühhe tooli ukse ette, ja passus tedda seina peale istuda; tohter, kes neid lapsi kõik nimme járrele tundis, olli iggaühhele ühhe õuna liggi tonud ja selvisil neid omma pölv- wede ette foggunud. Kõige wannem neist olli tüttar, kahhetsa aastane ja seddawisi allamale funni wiimse poolteistaastase poeglapseni, kes õuni sõid, ni kui suud wahhutasid. „Armas Liza,” ütles tohter, „need wiis jahwatajad suud ja need kümme ühtepuhku ümberjooksjad jalgu, tewad sulle kül suurt murret.“

„Jah, auus tohtri herra, se on kül töösi!“ kostis Liza; „ja veel surem murre on se ühhe emmale, kes issi páewa töös peab käima. Liggi wötta ei wöi ma neid horratid, wöeraste jure neid anda on ka üks håddaline assi, ja kes tahhab neid heamelega wötta? sellepárrast pean